

იესო ქრისტეს გამოცხადება — რიცხვი თვრამეტი

მამათა ცოდვები

Jeff Pippenger

2023-11-19

1856 წელს ჯეიმზ და ელენ უაითებმა უწინდელი ფილადელფიური მილერიტული ადვენტიზმი ლაოდიკეულად გამოაცხადეს. შემდეგ ჯეიმზ უაითმა Review and Herald-ის მეშვეობით ამ მოძრაობაში ლაოდიკეის უწყების გავრცელება დაიწყო. იმავე გამოცემაში, იმავე წელს, ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამის“ შესახებ გაზრდილი ნათელიც წარმოდგენილ იქნა ჰაირამ ედსონის რვა სტატიის სერიაში, რომელსაც უაითები იმდენად მაღლა აფასებდნენ, რომ თავიანთ პირველ ვაჟს მისი სახელი დაარქვეს. ეს სერია დასრულდა დაპირებით, რომ მომავალში გაგრძელდებოდა, მაგრამ იგი აღარასოდეს გამოჩენილა. პირველი ანგელოზის მოძრაობის გარდამავალ ეტაპზე, ფილადელფიიდან ლაოდიკეამდე, მოძრაობა წაიბოროტა ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდ ჟამზე“, რაც წარმოადგენდა სწორედ იმ პირველ „დროის წინასწარმეტყველებას“, რომლის ამოცნობასა და ქადაგებაშიც ღვთის ანგელოზებმა უილიამ მილერს უხელმძღვანელებს.

„შვიდი ჟამი“ მილერიტული ტაძრის საფუძვლის მთავარი ქვაკუთხედი იყო. წმიდა საფუძვლის ყოველი წინასწარმეტყველური ილუსტრაცია ქრისტეს ილუსტრაციაა, რადგან ქრისტეს გარდა სხვა საფუძველი ვერ დაიდება.

ვინაიდან სხვა სამირკვლის დადება ვერავის ძალუმს, გარდა იმისა, რომელიც დადებულია, და ეს არის იესო ქრისტე. 1 კორინთელთა 3:11.

ქრისტე არა მხოლოდ საფუძველია, არამედ ის სამირკვლის ქვაა, რომელიც მშენებლებმა უარყვეს და შემდეგ მასზე წამოიკრეს ფეხი. იგი არის ის ქვა, რომელიც საბოლოოდ კუთხის თავად იქცევა. მილერიტულ ისტორიაში „შვიდი ჟამი“ იმ კუთხის ქვის სიმბოლო იყო.

ქრისტემ აღუთქმა მრავალთან დაამტკიცა ერთი შვიდეულის განმავლობაში. ისრაელის ჩრდილოეთის სამეფოს წინააღმდეგ წარმოთქმული „შვიდი ჟამის“ წინასწარმეტყველების სტრუქტურა (რომელიც ჰაირამ ედსონმა ამოუწურავ რვა სტატიაში გამოავლინა) ზუსტად იმავე სტრუქტურას იმეორებდა, რასაც წინასწარმეტყველური შვიდეული, რომელშიც ქრისტემ აღუთქმა დაამტკიცა დანიელის მეცხრე თავის ოცდამეშვიდე მუხლის აღსრულებით. შვიდეული, რომლის განმავლობაში ქრისტე ისრაელს კრებდა, სწორედ იმავე სტრუქტურისაა, როგორიც შვიდეული, რომლის განმავლობაში ქრისტემ ისრაელი გაფანტა. ძველი ისრაელის გაფანტვა იყო ორი ათას ხუთას ოცი წელი, ხოლო სულიერი ისრაელის შეკრება — ორი ათას ხუთას ოცი დღე. მან ისრაელი შეკრიბა აღთქმის დასამტკიცებლად და მან ისრაელი გაფანტა თავისი აღთქმის დავის გამო. „შვიდი ჟამის“ მილერიტული ტაძრის სამირკვლის ქვად განსაზღვრა სრულ თანხმობაშია ქრისტეს სამირკვლის ქვად

განსაზღვრასთან. იმ ქვის უარყოფა ქრისტეს უარყოფას ნიშნავს.

როდესაც ქრისტე, 1856 წელს, ქრისტიანული ისტორიის განმავლობაში სრულიად პირველად, ლაოდიკიის კართან მდგომი აკაკუნებდა, იგი ესწრაფოდა ცოდნის ზრდა მოეხდინა იმ საცდურის ქვაზე, რომლის გადადებაც მშენებლები აპირებდნენ. შვიდი წლის შემდეგ, ან თუ გნებავთ, ორათას ხუთას ოც სიმბოლურ დღეს შემდეგ, ლაოდიკიურმა ადვენტიზმმა კარი დახურა. სამწუხაროდ, ადვენტიზმმა უარი თქვა ცოდნის ზრდის დანახვაზე. ქვა, რომელსაც ფეხს წამოჰკრავ, ის ქვაა, რომელსაც ვერ ხედავ, მაგრამ იგი მაინც იქ არის.

ჩემი ხალხი იღუპება ცოდნის უქონლობის გამო; რადგან შენ უარყავი ცოდნა, მეც უარგყოფ შენ, რათა აღარ იყო ჩემთვის მღვდელი; რაკი დაივიწყე შენი ღმერთის სჯული, მეც დავივიწყებ შენს შვილებს. ოსია 4:6.

იუდას სამხრეთ სამეფოს წინააღმდეგ მიმართული „შვიდი ჟამის“ წყევლა დაიწყო ძვ. წ. 677 წელს და დასრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, დანიელის მერვე თავის მეთოთხმეტე მუხლში მოხსენიებულ ორ ათას სამას წელთან ერთად. „შვიდი ჟამი“ იმავე წინასწარმეტყველების ნაწილია, რომელიც ადვენტის მოძრაობის „საფუძვლად და ცენტრალურ ბოძად“ არის აღიარებული. ადვენტიზმის საფუძველი და ცენტრალური ბოძი აღსრულდა ზუსტად იმავე დროს, როდესაც რამდენიმე სხვა წინასწარმეტყველებაც აღსრულდა. „შვიდი ჟამი“, ორი ათას სამასი დღე, მალაქია მესამე თავი, დანიელის მეშვიდე თავის მეცამეტე მუხლი და მათეს ოცდამეხუთე თავში ათი ქალწულის იგავი — ყოველივე ეს აღსრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს. 1844 წლის 22 ოქტომბერი ადვენტის მოძრაობის საფუძველმდებარე თარიღია, და ამ თარიღთან დაკავშირებით მხოლოდ ერთი მცნება იყო განსაზღვრული.

და ის ანგელოზი, რომელიც ვიხილე, იდგა ზღვაზე და მიწაზე, აღმართა თავისი ხელი ცისკენ, და დაიფიცა მისით, რომელიც ცოცხლობს უკუნითი უკუნისამდე, რომელმაც შექმნა ცა და რაც მასშია, მიწა და რაც მასშია, და ზღვა და რაც მასშია, რომ ჟამი აღარ იქნება. გამოცხადება 10:5, 6.

და უაიტი გამოცხადების მეათე თავის იმ ანგელოზს, რომელიც იდგა მიწასა და ზღვაზე, იესო ქრისტედ ასახელებს.

„ძლიერი ანგელოზი, რომელმაც იოანეს ინსტრუქცია მისცა, სხვა არავინ იყო, თუ არა იესო ქრისტე. მისი მარჯვენა ფეხის ზღვაზე და მარცხენის ხმელეთზე დადგმა აჩვენებს იმ როლს, რომელსაც იგი ასრულებს სატანასთან დიდი ბრძოლის დასკვნით სცენებში. ეს მდგომარეობა აღნიშნავს მის უზენაეს ძალაუფლებასა და ხელმწიფებას მთელ დედამიწაზე.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ქრისტემ ზღვისა და მიწის ზედა დგომის მდგომარეობა დაიკავა, რათა წარმოეჩინა თავისი უზენაესი ხელმწიფება. შემდეგ მან ხელი აღაპყრო და ბრძანა, რომ „დრო აღარ უნდა ყოფილიყო“. ქრისტე მილერიტებთან აღთქმაში შედიოდა და მათ ერთი მცნება მისცა, ისევე როგორც აბრაამს მისცა, როდესაც მასთან აღთქმაში შევიდა. მან აბრაამს უბრძანა, წინადაეცვითა მამრობითი სქესის შვილები. როდესაც იგი მოსეს ისტორიის

დროს რჩეულ ხალხთან აღთქმაში შევიდა, მრავალი მცნება მისცა, და ამ მცნებათა შორის იყო მითითება, რომ კიდობანს მხოლოდ მღვდლები უნდა შეხებოდნენ. მან აღაპყრო თავისი ხელი და 1844 წლის 22 ოქტომბერს დაიფიცა, რომ წინასწარმეტყველური დრო ბიბლიურ წინასწარმეტყველებებში აღარ უნდა ჩართულიყო. იესომ „ჟამებისა და დროების“ საკითხს მაშინაც შეეხო, როდესაც ანგელოზთა ღრუბელში ზეცად ამაღლდა, რითაც ნიშნად წინასახავდა ორი მოწმის ამაღლებას. რაც მან მაშინ ბრძანა, „ჟამებსა და დროებს“ ეხებოდა.

ამიტომ, როცა ისინი ერთად შეიკრიბნენ, ჰკითხეს მას და უთხრეს: უფალო, ამ დროს ხომ არ აღადგენ კვლავ სამეფოს ისრაელისთვის? ხოლო მან უთხრა მათ: თქვენი საქმე არ არის იცოდეთ ჟამნი ან დროებანი, რომლებიც მამამ თავის ხელმწიფებაში დაადგინა. არამედ თქვენ მიიღებთ ძალას, როდესაც სულიწმიდა მოვა თქვენზე; და იქნებით ჩემი მოწმეები როგორც იერუსალიმში, ისე მთელ იუდეაში და სამარიაში და ქვეყნის კიდემდე. საქმეები 1:6–8.

იესოს არ უთქვამს, რომ დროები და ჟამნი არ არსებობდა, რადგან სოლომონის პირით ლაპარაკისას მან დაადასტურა, რომ არსებობს „დროები და ჟამნი“.

ყველაფერს აქვს თავისი ჟამი, და დრო ყოველი განზრახვისათვის ცისქვეშეთში: ეკლესიასტე 3:1.

ბიბლიურ ჩანაწერში არსებობს „ჟამნი და დროებანი“, რომლებიც პალმონის, „საკვირველი მთვლელის“, შესახებ დამოწმებას წარმოადგენს; მაგრამ 1844 წლის 22 ოქტომბრიდან ღმერთის ხალხს ებრძანა, რომ აღარასოდეს წარადგინონ დროის საფუძველზე დამყარებული წინასწარმეტყველური უწყება. იესოს რჩევა მოწაფეთადმი, უშუალოდ მის ამაღლებამდე, წარმოადგენს იმ ისტორიის სახეს, რომელიც წინ უძღვის მისი განწმედილი ხალხის გამოცხადების მეთერთმეტე თავში ნიშნად აღმართვას, და იგი თანხმობაშია იმ ბრძანებასთან, რომელიც მან 1844 წლის 22 ოქტომბერს გასცა. ადვენტიზმის ფუნდამენტურ თარიღზე ქრისტემ ბრძანა, რომ აღარ უნდა ყოფილიყო დროის საფუძველზე აგებული წინასწარმეტყველური უწყებები, ხოლო მის ამაღლებაზე, რომელიც გამოცხადების მეთერთმეტე თავში ორი მოწმის ამაღლების ტიპს წარმოადგენდა, მან ეს ბრძანება კვლავ გაიმეორა.

„ყველა ჩვენმა ძმამ და დამ ფრთხილად იყავით ყოველი იმის მიმართ, ვინც უფლის სიტყვის აღსრულებისთვის დროს დაადგენს — იქნება ეს მისი მოსვლის შესახებ, თუ სხვა რომელიმე აღთქმის შესახებ, რომელსაც მან განსაკუთრებული მნიშვნელობა მიანიჭა. „თქვენი საქმე არ არის იცოდეთ ჟამნი ან დროებანი, რომლებიც მამამ თავის ხელმწიფებაში დაადგინა.“ ცრუმოდვრები შეიძლება ჩანდნენ, როგორც ღვთის საქმისათვის მეტად მოშურნენი, და შეიძლება ხარჯავდნენ სახსრებს, რათა თავიანთი თეორიები წარუდგინონ სამყაროსა და ეკლესიას; მაგრამ რადგან ისინი ჭეშმარიტებას სიცრუეს ურევენ, მათი უწყება მოტყუების უწყებაა და სულებს ცრუ გზებზე წაიყვანს. მათ უნდა შეხვდნენ და წინ აღუდგნენ, არა იმიტომ, რომ ისინი ბოროტი ადამიანები არიან, არამედ იმიტომ, რომ ისინი სიცრუის მასწავლებლები არიან და ცდილობენ სიცრუეს ჭეშმარიტების ბეჭედი დაასვან.“ Testimonies to Ministers, 55.

და უაიტი ნათლად აცხადებდა, რომ ჩვენ არასოდეს გვექნება დროის შესახებ უწყება, რომელიც რაიმე განსაკუთრებული მნიშვნელობის მქონეს განსაზღვრავს, არა მხოლოდ მის მეორედ მოსვლას. დროის წინასწარმეტყველება, რომელიც მილერიტული მოძრაობის თემა იყო, დასრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, და იმ საფუძველმდებლურ თარიღთან დაკავშირებული ერთადერთი მითითება იყო, რომ დრო აღარასოდეს უნდა იქნეს გამოყენებული ღვთის უწყების წარდგენისას.

პირველი ანგელოზის მოძრაობის საწყის ეტაპზე, სწორედ ფილადელფიიდან ლაოდიკიაზე გადასვლის მომენტში, გაძლიერებული ნათელი მიეცა მილერიტული მოძრაობის საფუძველმდებელ ჭეშმარიტებას. შვიდი წლის შემდეგ, ანუ ორი ათას ხუთას ოცი სიმბოლური დღის შემდეგ, ანუ ერთი „უდაბნოს“ შემდეგ, 1863 წელს, „შვიდი ჟამის“ საძირკვლის ქვა მშენებელთა მიერ უკუგდებულ იქნა.

მესამე ანგელოზის დასასრულებელ მოძრაობაში, ლაოდიკიიდან ფილადელფიაზე გადასვლის სწორედ იმ გარდამავალ მომენტში, ეძლევა გამოცდა, რომელიც მოიცავს მამათა ცოდვების აღიარებას. მამათათვის საფუძვლის გამოცდა იყო „შვიდი ჟამი“, რომელიც მათი საფუძვლის ქვა იყო. განა დასასრულებელი მოძრაობა უგულვებელყოფდა იმ ერთადერთ მცნებას, რომელიც დაკავშირებულია საფუძველმდებელ თარიღთან, როგორც მათმა მამებმა უგულვებელყვეს თავიანთი საფუძვლის ქვა?

დიახ. მათ ნამდვილად სწორედ ეს გააკეთეს. მათ გაიმეორეს თავიანთი მამების ცოდვები.

მათმა მამებმა არ შესცოდეს საფუძველმდებარე თარიღზე, რადგან, სხვა საკითხებთან ერთად, იმ საფუძველმდებარე თარიღზე ისინი ჯერ კიდევ ფილადელფიელები იყვნენ. მათმა მამებმა თავიანთი საფუძველმდებარე გამოცდა მაშინ ვერ ჩააბარეს, როცა ლაოდიკეად გარდაიქმნენ და უარყვეს „შვიდი ჟამი“ მის მზარდ ნათელთან ერთად.

მათი საძირკვლოვანი მარცხი 1863 წელს წინ უძღოდა შვიდწლიანი პერიოდი, რომლის განმავლობაში ქრისტე აკაკუნებდა მათი ლაოდიკიური გულების კარზე. შვიდი წელი სიმბოლურად აღნიშნავს „შვიდ ჟამს“ და „უდაბნოს“. 1856-დან 1863 წლამდე „უდაბნოს“ შემდეგ მათ თავიანთი საძირკვლოვანი გამოცდა ვერ ჩააბარეს.

მესამე ანგელოზის მოძრაობის პირველ იმედგაცრუებაში ღვთის ხალხმა შესცოდა, რადგან უარყო ერთადერთი მცნება, რომელიც უშუალოდ იყო დაკავშირებული საფუძვლის თარიღთან. მათ არჩიეს დროზე წინასწარმეტყველების შეტანა წინასწარმეტყველურ უწყებაში, მაშინ როდესაც უკეთ იცოდნენ. ამით მათ გაიმეორეს მოსეს ცოდვა, რომელმაც უგულვებელყო თავისი ძის წინადაცვეთა, და უზას ცოდვა, რომელმაც შეეხო კიდობანს, რის გაკეთებაც იცოდა, რომ აკრძალული ჰქონდა. მესამე ანგელოზის მოძრაობამ გააკეთა ის, რაც იცოდა, რომ სწორი არ იყო! თუ ვინმეს სურს ამ ფაქტის გადაღება, მაშინ საღებავის ქილის დანარჩენი ნაწილიც გამოიყენოს, რათა დაფაროს ჭეშმარიტება, რომ მოსემაც და უზამაც შესცოდეს და გამოავლინეს ამბოხება ღვთის ნების წინააღმდეგ, როდესაც ისინი წინასახედ მოასწავებდნენ ყველა რეფორმის ხაზთა შორის ყველაზე უკანასკნელის — იმ რეფორმის ხაზის — პირველ

იმედგაცრუებას, რომლისკენაც ყოველი რეფორმის ხაზი წინ მიუთითებდა. რეფორმის ხაზებში პირველი იმედგაცრუების ილუსტრაციები ატარებს ალფასა და ომეგას ხელმოწერას, და იქ არსებული ჩანაწერი მოცემულია ღვთის ხალხის სასარგებლოდ, თუნდაც ღვთის ხალხი უარს ამბობდეს მისგან სარგებლობის მიღებაზე.

პირველი ანგელოზის მოძრაობას მიეცა შვიდწლიანი პერიოდი, რომელიც „შვიდი ჟამის“ უდაბნოს სიმბოლოა, რათა მიეღო ლაოდის უწყება „შვიდი ჟამის“ ნათელთან ერთად. „შვიდი ჟამის“ წყევლა არის უფლის პირიდან ამონთხევის წყევლა. 1863 წელს მათ გაიმეორეს იერიხონის აღდგენის საქმე, საქმე, რომელიც „წყევლას“ შეიცავდა. 1856 წლიდან 1863 წლამდე შვიდი წელი წარმოადგენს ძველი ისრაელის მამათა ცოდვითი ამბოხების მცირე ილუსტრაციას, რომელმაც მათზე „შვიდი ჟამის“ წყევლა მოიწია. თანამედროვე ისრაელმა 1863 წელს თავისი მამების ცოდვები გაიმეორა.

მესამე ანგელოზის მოძრაობამ პირველი იმედგაცრუების გამოცდა ისევე ვერ გაიარა, როგორც მოსემ და უზამ. შემდეგ ისინი ქუჩებში დაეცნენ, მოკლულნი, „უდაბნოს“ პერიოდის განმავლობაში — სამი და ნახევარი დღის მანძილზე. ახლა ისინი სხეულებად ყალიბდებიან ნუგემისმცემლის ხმის მიერ. ნუგემისმცემლის ხმა ეძლევა „ხმით“ უდაბნოში, და ახლა მათ წინაშე დგას გამოცდა — არა დროის დანიშვნის, არამედ „შვიდი ჟამისა“. დროის დანიშვნის გამოცდა მათ უკვე ვერ გაიარეს.

ისინი არ გამოიცდებიან იმაში, სწამთ თუ არა, რომ „შვიდი ჟამი“ ჭეშმარიტად ძალმოსილი ჭეშმარიტებაა, რადგან მათ წინათ უკვე დაუმოწმებიათ, რომ „შვიდ ჟამს“ ძალმოსილ წინასწარმეტყველებად იღებენ. მათ აღიარეს, რომ სწამთ გაფანტვის ორი ათას ხუთას ოცწლიანი წინასწარმეტყველებისა. მაგრამ შესაძლებელია, მათთვის უცნობი იყოს, რომ „შვიდი ჟამის“ შესახებ არსებობს ახალი გამომცდელი ნათელი. ისინი დგანან იქ, სადაც მათი მამები იდგნენ 1856 წელს. ახალი ნათელი ის არის, რომ გამოცხადების მეთერთმეტე თავის სამი და ნახევარი დღე მხოლოდ საფრანგეთის რევოლუციის ამომცნობ ნიშნად კი არ არის, არამედ ახლა იგი აწმყო ჭეშმარიტების რეალობაც არის.

შვიდი ქუხილის დაფარული ისტორიის გახსნა და მეშვიდე ბეჭდის გახსნა ნუთუ მართლაც ის ორი მოწმეა, რომლებიც ამოწმებენ, რომ იესო ქრისტეს გამოცხადება ახლა იხსნება? თუ ასეა, განა მართლაც ჭეშმარიტია, რომ გამოცხადების მთელი წიგნი უკანასკნელ დღეებზე მეტყველებს? თუ ეს ჭეშმარიტია, მაშინ განა სამი დღე და ნახევარი ქალწულთა იგავში დაყოვნების ჟამს წარმოადგენს? თუ ასეა, მაშინ განა „შვიდი ჟამის“ წამალი მართლაც წარმოადგენს იმ მცნებას, რომელიც უნდა აღსრულდეს მათ მიერ, ვინც მონაწილეობა მიიღო 2020 წლის 18 ივლისის ნეშვილის წინასწარმეტყველებაში?

ვაჰ! აი თქვენთვის გამოცდა! მათ, ვინც იღვიძებს და აცნობიერებს, რომ დაყოვნების ჟამში არიან, მართლა უწევთ თუ არა თავიანთი ცოდვებისა და თავიანთი მამების ცოდვების მონანიება სამ-ნახევარი დღის ბოლოს? ნუთუ მართლაც ცოდვა იყო იმ ბრძანების უგულებელყოფა, რომ წინასწარმეტყველებაში დრო არ გამოეყენებინათ?

მათთვის, ვინც დაიკავა ის პოზიცია, რომ ნეშვილის წარუმატებელი წინასწარმეტყველება როგორღაც ღმერთის განზრახული მიზანი იყო, და ვინც ამის შემდეგ შეეცადა ამ მტკიცების დაცვას, დავამატებ კიდევ ერთ შენიშვნას, გარდა იმ ცოდვისა, რომ ღმერთის წინასწარმეტყველებებში დრო იქნა გამოყენებული. ის, რაც ნეშვილის ცრუ წინასწარმეტყველებასთან დაკავშირებით მოხდა, უბრალოდ 1844 წელს ქრისტეს ბრძანების წინააღმდეგ ამბოხის გამოვლინება კი არ იყო; ეს იყო ქმედება, რომელმაც ადვენტიზმის გარეთ მყოფთ უთხრა, რომ წინასწარმეტყველების სულში აღმოჩენილი წინასწარმეტყველებები მცდარია. ეს იყო საყვედური წინასწარმეტყველების სულის წერილობებზე. ეს აძლევს ქვეყნიერებაში მყოფთ მტკიცებულებას, რომ ელენ უაითის წერილობები ისეთივე მნიშვნელოვანია, როგორც ჯოზეფ სმიტის, ან ნოსტრადამუსის წერილობები. ელენ უაითის ძვირფასი სიტყვები გაირყვნა ჩვენი ამბოხის ბილწი სიტყვებით. ეს მხოლოდ ქრისტეს წინააღმდეგ ამბოხი არ იყო, რომელიც არის ღმერთის სიტყვა; ეს ერთდროულად იყო ამბოხი წინასწარმეტყველების სულის წინააღმდეგაც. იოანე იდევნებოდა კუნძულზე, რომელსაც პატმოსი ეწოდება, არა იმიტომ, რომ მან თავისი ადამიანური აზრი ბიბლიასა და წინასწარმეტყველების სულზე მაღლა დააყენა, არამედ იმიტომ, რომ ის ამ ორ მოწმეს დაემორჩილა.

მე, იოანე, რომელიც ასევე ვარ თქვენი ძმა და თანაზიარი ჭირში, და იესო ქრისტეს სასუფეველსა და მოთმინებაში, ვიყავი კუნძულზე, რომელსაც პატმოსი ეწოდება, ღვთის სიტყვისთვის და იესო ქრისტეს მოწმობისთვის. გამოცხადება 1:9.

ჩვენ ჩვენი მამის, მოსეს, ცოდვები გავიმეორეთ ჩვენი პირველი იმედგაცრუების დროს, და საჭიროა ეს ვაღიაროთ. საჭიროა ეს ვაღიაროთ, რადგან ახლა 1856 წელთან ვართ. ახლა არსებობს ახალი ნათელი „შვიდ ჟამთა“ შესახებ, ისევე როგორც მაშინ არსებობდა. ახლა ჩვენ ლაოდიკეიდან ფილადელფიაზე გადასვლის ეტაპზე ვართ, როგორც დასაწყისი მოძრაობა იყო ფილადელფიიდან ლაოდიკეაზე გადასვლის ეტაპზე 1856 წელს. 1856 წელს ჩვენმა მამებმა შეწყვიტეს „შვიდ ჟამთა“ შესახებ ცოდნის გამრავლების გამოქვეყნება. შესაძლოა ვერ შევძლოთ იმ ნათლის გამოქვეყნების შეჩერება, მაგრამ ნამდვილად შეგვიძლია ჩვენი გულების კარები დავუხშოთ ამ ნათელს. შეგვიძლია, როგორც თავდაპირველი მეშვიდე დღის ადვენტისტი მშენებლები იქცეოდნენ, ვაჩვენოთ, თითქოს ქვა სინამდვილეში იქ არ იყო, და კვლავაც მასზე წავიბორძიკოთ. ჩვენი პრობლემა ის არის, რომ ას წელზე მეტი აღარ გვაქვს, რათა თავები ქვიშაში ჩავრგოთ, რადგან სასჯელები უკვე იწყება.

თუ ალფასა და ომეგას მივცემთ ნებას, გვასწავლოს იმ პრინციპით, რომ რაიმეს დასასრული მისი დასაწყისით არის წარმოსახული, ადვილად დავინახავთ, რომ ალფა და ომეგა გვიჩვენებს: ნეშვილის წინასწარმეტყველება ჩვენი მამების მიერ იყო ტიპოლოგიურად წარმოდგენილი. როდესაც ამ ჭეშმარიტებას ვაღიარებთ, მაშინ წინაშე აღმოგვიდგება ის სინამდვილე, რომ მას შემდეგ, რაც ეს წინასწარმეტყველება გამოითქვა, ყოველი მცდელობა, შექმნილიყო რაიმე სახის ადამიანური ლოგიკა ჩავარდნილი წინასწარმეტყველების გასამართლებლად, სხვა არაფერი ყოფილა, თუ არა ლელვის ფოთოლი. მაშინ დავინახავთ, რომ ღმერთი არ დადიოდა ჩვენთან ერთად,

სანამ მტრის ქვეყანაში ვიმყოფებოდით. იგი იქ იყო, მაგრამ მხოლოდ იმ აზრით, რომ გულის კარებზე აკაკუნებდა და შესვლას ეძიებდა. თუ ადამიანური ლოგიკის ეს ლედვის ფოთოლი მოიხსნება, მაშინ შესაძლოა ისიც დავინახოთ, რომ უარყოფა, ანუ ის მცდარი ადამიანური ლოგიკა, რომელიც ნეშვილის წინასწარმეტყველების გასამართლებლად გამოვიყენეთ, დასტურია იმისა, რომ ქრისტეს საწინააღმდეგოდ დავდიოდით.

1856 წელს ფილადელფიურ ადვენტიზმს ლაოდიკეა შეეცვალა, და მათ ეს იცოდნენ. უფალმა ეს დაადასტურა წინასწარმეტყველის ქალისა და მისი ქმრის სიტყვებით. იმ ლაოდიკიური გულების კართან მდგომი ქრისტე სთავაზობდა მათ, რომ შესულიყო და მათთან ევახშმა. საზრდო, რომელიც მან სავახშმოდ მოიტანა, იყო „შვიდი ჟამის“ საძირკვლის ქვა. მათ უარი თქვეს.

2023 წელს ბოლო მოძრაობა ახლა ლაოდიკიიდან ფილადელფიაში გადადის, რადგან მერვე ეკლესია შვიდი ეკლესიიდან არის. უფალმა, ალფამ და ომეგამ, ეს თავისი „ქეშმარიტების“ სიტყვით დაადასტურა. ქრისტე ახლა იმ ახლახან მკვდარ გამშრალ ძვლებთან კართან დგას და მათთან შესვლასა და სერობას სთავაზობს; ხოლო საზიარებელი საზრდო, რომლის გაზიარებაც მას მათთან სურს, სწორედ იგივე საზრდოა, რომლის გაზიარებასაც იგი მათ მამებთან 1856 წელს ცდილობდა. ეს არ არის უბრალოდ „შვიდი ჟამის“ მოძღვრების ძირითადი მექანიზმები, როგორც ეს მათი მამებისთვის იყო 1856 წელს. არა, ეს „შვიდი ჟამის“ მწარე სამკურნალო საშუალებაა, და ეს საშუალება იმგვარ სიმდაბლეს მოითხოვს, რომლის მიღებაც ხშირად ძნელია.

უფლის სიტყვა კვლავ მომივიდა მე და მითხრა: კაცის ძეო, უთხარი ტვიროსის მთავარს: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: რადგან ამაღლდა შენი გული და თქვი: მე ღმერთი ვარ, ღმერთის ტახტზე ვზივარ, ზღვათა შუაგულში; თუმცა შენ კაცი ხარ და არა ღმერთი, მიუხედავად იმისა, რომ გული ღმერთის გულის მსგავსად დაიყენე. აჰა, შენ დანიელზე ბრძენიც კი ხარ; არ არსებობს საიდუმლო, რომელიც შენგან დაფარული იყოს. ეზეკიელი 28:1–3.

იქნებ ჩვენ, ვინც ნეშვილის წინასწარმეტყველებაში მივიღეთ მონაწილეობა, დანიელზე უფრო ბრძენნი ვართ?

მისი მეფობის პირველ წელს მე, დანიელმა, წიგნებიდან გავიგე იმ წელთა რიცხვი, რომელთა შესახებაც უფლის სიტყვა მიეცა წინასწარმეტყველ იერემიას, რომ იერუსალიმის გაპარტახებაზე სამოცდაათი წელი უნდა აღსრულებულიყო. და მივაპყარი ჩემი სახე უფალ ღმერთს, რათა მეძია იგი ლოცვითა და ვედრებით, მარხვით, ჯვალთი და ნაცრით. და ვილოცე უფლის, ჩემი ღმერთის, მიმართ, აღვიარე და ვთქვი: ო, უფალო, ღმერთო დიდებულო და საშინელო, რომელიც აღთქმასა და წყალობას უნახავ მათ, ვისაც უყვარხარ და ვინც შენს მცნებებს იცავს; ჩვენ შევცოდეთ, ურჯულოება ჩავიდინეთ, ბოროტად ვიქეციით და აღვჯანყდით, განუდექით შენს მცნებებსა და სამართალთ. არც შენს მსახურ წინასწარმეტყველებს ვუსმენდით, რომლებიც შენი სახელით ელაპარაკებოდნენ ჩვენს მეფეებს, ჩვენს მთავრებს, ჩვენს მამებსა და ქვეყნის მთელ ხალხს. ო, უფალო, სიმართლე შენ გეკუთვნის, ჩვენ კი სირცხვილი გვფარავს, როგორც დღესაა: იუდას კაცებს,

იერუსალიმის მცხოვრებთ და მთელ ისრაელს, ახლოს მყოფთაც და შორს მყოფთაც, ყველა იმ ქვეყანაში, სადაც განდევნე ისინი, იმ დანაშაულის გამო, რომლითაც შეგცოდეს. ო, უფალო, ჩვენ გვფარავს სირცხვილი — ჩვენს მეფეებს, ჩვენს მთავრებსა და ჩვენს მამებს, რადგან შენ წინააღმდეგ შევცოდეთ. უფალს, ჩვენს ღმერთს, ეკუთვნის მოწყალება და მიტევება, თუმცა მის წინააღმდეგ აღვჯანყდით; არც ვემორჩილებოდით უფლის, ჩვენი ღმერთის, ხმას, რათა გვევლო მის კანონებში, რომლებიც მან თავის მსახურ წინასწარმეტყველთა ხელით დაგვიდგინა. დიახ, მთელმა ისრაელმა დაარღვია შენი რჯული, განუდგა, რათა არ დაემორჩილებინა შენი ხმა; ამიტომ გადმოიღვარა ჩვენზე წყევლა და ფიცი, რომელიც დაწერილია მოსეს, ღვთის მსახურის, რჯულში, რადგან მის წინააღმდეგ შევცოდეთ. და მან დაამტკიცა თავისი სიტყვები, რომლებიც წარმოთქვა ჩვენს წინააღმდეგ და ჩვენი მსაჯულების წინააღმდეგ, რომლებიც გვასამართლებდნენ, ჩვენზე დიდი უბედურების მოწვევით; რადგან მთელ ცისქვეშეთში არ მომხდარა ისეთი რამ, როგორიც იერუსალიმს დაატყდა თავს.

როგორც მოსეს რჯულშია დაწერილი, ეს მთელი უბედურება თავს დაგვატყდა; მაგრამ ჩვენ არ ვევედრეთ უფალს, ჩვენს ღმერთს, რათა მოვქცეულიყავით ჩვენი ურჯულოებებიდან და შეგვეცნო შენი ჭეშმარიტება. ამიტომ უფალი ფხიზლად იყო ამ უბედურებაზე და მოგვაფლინა იგი, რადგან უფალი, ჩვენი ღმერთი, მართალია ყველა თავის საქმეში, რასაც აღასრულებს; ვინაიდან ჩვენ არ დავემორჩილეთ მის ხმას. და ახლა, უფალო, ღმერთო ჩვენო, რომელმაც შენი ერი ეგვიპტის ქვეყნიდან ძლიერი ხელით გამოიყვანე და სახელი მოიხვეჭე, როგორც ამ დღეს არის; ჩვენ შევცოდეთ, უკეთურად ვიქცეოდით. უფალო, მთელი შენი სიმაღლის მიხედვით, გვედრები, განეშოროს შენი რისხვა და მძვინვარება შენს ქალაქ იერუსალიმს, შენს წმიდა მთას; რადგან ჩვენი ცოდვების გამო და ჩვენი მამების ურჯულოებათა გამო იერუსალიმი და შენი ერი საგინებლად იქცა ყველა ჩვენს გარემომყოფთათვის. ახლა კი, ღმერთო ჩვენო, ისმინე შენი მსახურის ლოცვა და მისი ვედრებანი, და გაანათე შენი სახე შენს გავერანებულ საწმიდარზე უფლის გულისთვის. ღმერთო ჩემო, მოიხარე ყური შენი და ისმინე; გაახილე თვალები შენი და იხილე ჩვენი გავერანება და ქალაქი, რომელსაც შენი სახელი ეწოდება; რადგან ჩვენ არ მოგართმევთ ჩვენს ვედრებებს ჩვენი სიმაღთლეების გამო, არამედ შენი დიდი წყალობების გამო. უფალო, ისმინე; უფალო, გვაპატიე; უფალო, ყურადიღე და აღასრულე; ნუ დააყოვნებ, შენი თავის გულისთვის, ღმერთო ჩემო; რადგან შენს ქალაქსა და შენს ერს შენი სახელი ეწოდება. და ვიდრე ვლაპარაკობდი, ვლოცულობდი და ვაღიარებდი ჩემს ცოდვას და ჩემი ერის, ისრაელის, ცოდვას, და ვწირავდი ჩემს ვედრებას უფლის, ჩემი ღმერთის, წინაშე ჩემი ღმერთის წმიდა მთისთვის; დიახ, ვიდრე ჯერ კიდევ ლოცვაში ვლაპარაკობდი, ის კაცი გაბრიელი, რომელიც თავიდან ხილვაში ვიხილე, სწრაფი ფრენით მოფრინდა და შემეხო სადამოს ძღვენის შეწირვის ჟამს. და მან განმამარტა მე, მესაუბრა და მითხრა: დანიელ, ახლა გამოვედი, რათა მოგცე გონიერება და გაგება. დანიელი 9:2–22.